

Nasıl kurtarmayı düşünüyorsun dünyayı sevgili E?

Ben dünyayı kurtarma konusunda kendimi yeterli görmüyorum ama kendimi kurtarabilirim, belki, bir ihtimal. İnsanların kurtarılmak istediğini düşünmüyorum ayrıca.

Bunu istiyorlar, bence, bir kurtaran olsa diye bekleyen çok insan var.

Evet ama benden değil, daha doğrusu oldukları gibi kalarak kurtarılmayı istiyorlar. Böyle bir kurtuluş yok, tırtıl için kurtulmak kozadan geçiyor, insan için de sıkıntıdan... Ama insanlara sıkıntıyı vaadedersen seni sevmezler ve kurtarmanı istemezler. Bir cevhere *seni ateşe atıp altın yapacağım* desen *cevher haklarından* bahseder ve ne kadar kötü biri olduğundan.

Belki, bir ihtimal böyle, evet ama yine de prensipte kurtulmak istediklerini kabul edebiliriz.

Bence kurtulmak istedikleri durumların çoğundan kurtulmanın yolu *basit* ama *zor*. Fakirlik mesela, insanın yapmayı istemediği pek çok işi yapmasını gerektiriyor. Bunu yapmak yerine parasızlıktan şikayet etmek daha kolay ve ilgi toplamak için daha iyi.

Kurtarılmak isteyen insanların aslında kurtarılmak değil de ilgi istediğini mi söylüyorsun?

İnsanların pek çok sorununun ilgi ihtiyacından kaynaklandığını düşünüyorum: Kadınların çoğu kocalarından şikayet ediyor ama boşanmıyorlar, esnafın çoğu işlerden şikayet ediyor ama dükkanları hala açık, insan halinden şikayet etmeyi seviyor çünkü diğer türlü ilgi yollarına göre hem daha güvenli, hem daha masrafsız.

Güvenli?

Bir insan başarısıyla, parasıyla ve bunun gibi yollarla ilgi çekerse, birinin gelip kendisinden yardım/borç istemesi veya hırsızlığa kalkışması ihtimali var, dahası insan için elindekini kaybetmeme endişesi, olmayana kazanma endişesinden daha baskın. Şikayet edenden kimse bir şey istemiyor, kaybetme korkusu da yok. Masrafsız da, zamanını değiştirmek ve saçma yaşamaya devam etmeye ayırıyorsun ve kimse seni hep yaşadığın gibi (ve genelde *herkesin yaşadığı gibi*) yaşıyor olmaktan dolayı suçlamıyor.

Nasıl hep yaşadığın gibi yaşamak?

Diyelim adam her gün saatlerce futbol seyrediyor, bir takımın fanatiği. Bunun için ayırdığı zamanı dersine veya işine ayırsa, onlarla ilgili şikayet ettiği konuları çözüme kavuşturacak. Ancak bunu yaparsa, hem konfor bölgesinden çıkacak, hem de risk almış olacak. Bunun yerine maç seyretmeye ve şikayet etmeye devam etmek daha iyi. Psikolojik bir konfor olmasa, bu insanın o anlamsız oyundan zevk alması çok zor. Ama diğer her şeyi bırakıp, gününün önemli bir kısmını ona ayırabiliyor.

Onu yapmasa ne yapacak? Erkekler için mesela *yarışmak* ve *kazanmak* testosteron salgısını arttıran bir şey: Futbol da muhtemelen (diğer oyunlar gibi) bu amaca hizmet ediyor, sana anlamsız geliyor olabilir ama *iş yapmaktan* daha önemlidir belki.

Bunu kabul ediyorum zaten: İnsanların yaşadıkları hayatı yaşamaya devam etmelerinin sebepleri var, bu sebepler üzerinde düşünmeden şikayet edip durmalarının da bir faydası yok. Futbol veya *kahvede oturmak* işten daha *iyi* gelmese, bu insanlar böyle davranmaz. *Halinden şikayet etmek* de böyle, oturup çözüm bulmak veya elinden geleni yapmak yerine sağa sola *ilenmek* daha kolay geliyor.

Bu durumda kurtulmak istediklerini düşünmüyorsun?

Kurtulmak zor, evet. Kurtulmayı istediklerini düşünseler dahi, bu onları motive etmiyor, hayatlarında bir değişiklik yapacak kadar kuvvetli değil. Ancak insanlara *sizi kurtaracağım* demezseniz de, sizi dinlemiyorlar: *Yaşadığınız hayatın sorumlusu sizsiniz* diyen birini neden dinlesinler?

Bu doğru mu gerçekten? İnsanların bulundukları durumun tek müsebbibi kendileri mi?

Tek müsebbibi diyemeyiz, tabii ki, şartlar insanın yaşadığının %98'ini belirliyor belki, belki de daha fazlası, bununla beraber o şartları değiştirmek zaten elinde değil. İnsan doğduğu aileyi, ülkeyi, şehri değiştiremiyor, hayatın *büyük değişkenleri* elinde değil ama şikayet ederek de bunları değiştiremiyor. *Sorumluluk* insanın yaşadıkları ne kadar kötü olursa olsun, kendisini kenara çekmeden, elindeki imkanın azlığını veya çokluğunu kabullenmesiyle ilgili. Elindeki imkanı, zamanı, parayı, çevreyi ve sair imkanları bir defa kabullenince, o imkanların kullanılması da kolaylaşıyor, bunun yerine imkanların azlığı konusunda şikayet edip durur ve kendinize bahane üretmeye çalışırsanız, bahane çok, kimsenin elinde dünyayı kurtaracak bir imkan da yok zaten.

Yine de insanlar kurtarılmayı bekliyor.

Bu yüzden de *sizi kurtaracağım* diyenleri dinliyorlar, bu yalanı söyleyenlere inanıyorlar, inanmak istiyorlar. Sonra bir de bu yalancılardan şikayet etme imkanı doğuyor, *ödül* olarak.